

Маккавеєва Ірина та Пишинограєва Анастасія
з с.т. Славянсько-Луганської обл. — переможниці
у номінації «Майбутній прозаїк». Дівчатка написали
книжку «**Тайна кристалла**», в якій розповіли про історію
і сьогодення рідного краю. Для цього вони навіть вигадали
свій власний літературний жанр «фантаре»

Афганістан. Нестримний, пекучий, пекельний біль — саме таким оселілося це слово у наших сердцях. Війна — це, для когось, звичайно, і святе. Але то що боротися за свою країну, свою долю, своє счастья. А я було як, інтернаціоналіст? У чужій державі, за чужі інтереси пропинати свою кров, старати є мати життя свою стежанки... Як то ім там було?

Сильки люди повернулися до рідного краю скалочними нахім! Подальше інс життя — то не життя, а муха. Сильки що вони будуть промідатися нохами від тих моторошних та жахливих спогадів, що приходиться им у снах, скильки ще будуть стогнати інші рани, і відпунувати цей стогн на сміливому поджеті; скильки разів, говорачі про, здавалося б, найнастасливішу пору життя — юність, вони будуть замовляти і ховати в глибину своїх сумнівів очі пекучі слізози — скильки?

Пишинограєва А., Маккавеєва І.

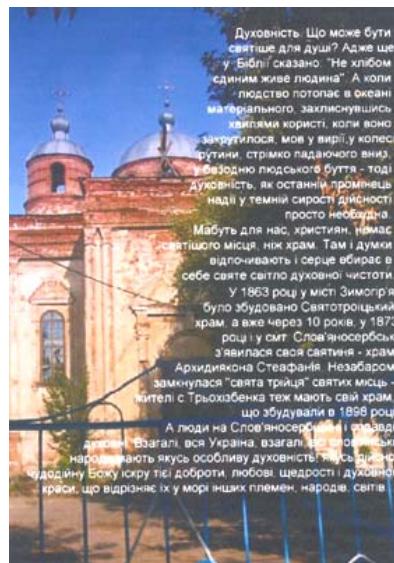
Тайна кристалла

Схід України... Пекучі степи... Але наші поселення по праву називають "куточок лісостепу у степу". Дивна природа, чаруюча своєю красою і своєрідністю, величністю і простотою водночас. Такі ж люди у нас горді, але прості. І сама історія скаплена так, що народ у нас незвичайній: вважає свою Батьківщиною Україну, проте розмовляє що на український, що на російський з однаковим задоволенням.

А що ж ця книга? Вона була написана тими, хто пов'язав свою долю із цим неоднорідним (і від цього цікавим) суспільством. Тому книжка буде написана твою мовою, яка буде линуті з душі.

— А душа моя настіж відкрила дверцята,
— і на мої ресурси доволі багата;
Українська, російська — все із душі,
І яка зараз в серці — ту бері і пиши.

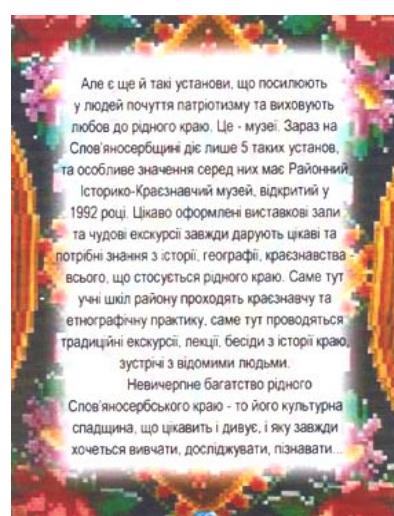
Хоч я мене й українська країна
Шта в серді не діша,
Бо скажу зважи розумом,
Настільку ти її любля.

Духовність. Що може бути святе для душі? Адже ще у Біблії сказано: "Не хлобим удиним живе людина". А коли людство потоне в океані матеріального, захиснившись квітами користі, коли воно заснулося, мов у виртуальному колесі рутини, стрімко падаючого вниз, обездію людського буття — тоді духовність, як останній промінь надії у темній сирості дійсності просто необхідна. Мабуть для нас, християн, нова свята місія, ніх храм. Там і думки відпочивають і серце вірас в себе свято духовної чистоти. У 1863 році у міст Зимогрія було збудовано Свято-Іоано-Златоустівський храм, а вже через 10 років, у 1873 році у смт. Слов'янському Архієпископа Стефанія Незабором замінулася "свята трийця" святих місце — жителі з Троїцького тає макоть свій храм, що збудували в 1898 році. А люди на Слов'янському і північному березі... Вагалі, що Україна, вагалі, що Україна народжується якось особливою духовністю, яксько-де чудодійну боку іскуру іє доброти, любові, щедрості і духовної краси, що відрізняє їх у морі інших племен, народів, селів

І вновь зацвіли сади, заработали заводы, зажили люди. А Славянсько-Луганський район так и не имел места на карте: то он появлялся, то исчезал, то снова возобновлялся, то опять пропадал — 200 лет территориальной нестабильности. И наконец-то! В 1966 году указом Президиума Верховного Совета Украинской ССР был образован Славянско-Луганский район. И, не имея надлежащей инфраструктуры и связи, в сложных условиях становления, район делал поразительные успехи. Уже на следующий год были перевыполнены показатели по производству продукции, по добче угля, перевозке грузов, продаже сельскохозяйственной продукции...

С течением времени налагались связи, формировалась инфраструктура, укреплялась экономика. Пик развития и трудовых достижений приходится на 70-80 годы.

Але є ще й такі установи, що посилюють у людей почуття патріотизму та виховують любов до рідного краю. Це — музеї. Зараз на Слов'янському діє лише 5 таких установ, але особливе значення серед них має Районний Історико-Краєзнавчий музей, відкритий у 1992 році. Цікаво оформлені виставкові зали та чудові екскурсії завжди дарують цікаві та потрібні знання з історії, географії, краєзнавства всього, що стосується рідного краю. Самі тут учні шкіл району проходять краєзнавчу та етнографічну практику, саме тут проводяться традиційні екскурсії, лекції, бесіди з історії краю, зустрічі з відомими людьми. Невиничне багатство рідного Слов'янського краю — то його культурна спадщина, що цікавить і дивує, і яку завжди хочеться вивчати, досліджувати, пізнавати...

